

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MOORD IN DUPLO

Ludieke thriller in 4 bedrijven

door

Piet Reynders

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1993

KORTE INHOUD

Voor de schatrijke nijveraar Robert Nivelle en de al even rijke, mooie, jonge Rosa Bussels was hun huwelijk een 'mariage de raison'. Begrijpelijk dan ook dat elk de liefde elders zoekt en de andere partij liever kwijt dan rijk is.

Het wordt echter verwarrend wanneer beiden, onafhankelijk van elkaar, dezelfde stuntelende huurmoordenaar onder de arm nemen om de respectievelijke wederhelft uit de weg te ruimen. Reken daarbij nog een verliefd dienstmeisje, een nieuwsgierige politierechercheur en een zoon die het uitstekend doet als 'lijkenopruimer', en je krijgt een waaier van ludieke toestanden waaraan zelfs de auteur geen touw meer weet vast te knopen.

PERSONAGES

(3 dames - 4 à 5 heren)

1. ROBERT NIVELLE: Nijveraar, 50 jaar.
2. ROSA BUSSELS: 30 jaar, tweede echtgenote van Robert.
3. KEVIN NIVELLE: 20 jaar, zoon van Robert uit diens eerste huwelijk.
4. MONICA VANDEVORST: 20 jaar, vriendin van Kevin.
5. ALFONS NIVELLE*: (tweeling)broer van Robert.
6. LINDA MENTEN: meid bij de Nivelles.
7. THEO SMEETS: huurmoordenaar.
8. WARD APPELS: politierechercheur.
9. COMPUTERMEN**

* Als tweelingbroeders moeten de personages van Robert en Alfons Nivelle door één persoon vertolkt worden.

** De rol van computerman (slechts één regeltje) kan uitgeschakeld worden indien men hem gewoon aan de deur, uit het zicht, laat staan.

PLAATS

Als decor fungeert de living van de familie Nivelles op Huize Berkenhof. Rechts bevindt zich een eettafel

met de nodige stoelen. Links bevindt zich een barmeubel met daarop ook de telefoon. Tegen de achterwand staat een grote buffetkast met deuren en schuifladen. Centraal bevindt zich een salon: dubbelzit, zetels en salontafeltje. In de linkerwand bevindt zich een deur die toegang geeft tot de slaapvertrekken. In de rechterwand bevindt zich een deur die toegang geeft tot de keuken en zo verder ook tot de garage. De achterwand wordt gedeeltelijk in beslag genomen door een groot raam, en in de rechterhoek door een dubbele glazen deur die toegang geeft tot het terras. Alles is zeer luxueus gemeubeld.

TIJDSBEPALING

Het eerste bedrijf speelt zich 's morgens af, het tweede in de namiddag, het derde de volgende dag, voormiddags, het vierde 's avonds.

E E R S T E B E D R I J F

(’s Morgens, bijna halfacht. Het toneel is verlaten. Na enkele seconden komt van rechts ROBERT NIVELLE op, zeer gespannen. Hij is gekleed in pyjama en kamerjas en heeft een kleine draagbare cassette recorder bij. Behoedzaam kijkt hij rond, loopt tot bij de dubbele deur rechts achter, die op het terras uitgeeft. Gaat naar buiten, kijkt even rond, stopt snel iets weg in een pot geraniums, komt terug binnen. Hij kijkt naar de grote staande klok die bijna halfacht wijst, en vergelijkt het uur met dit van zijn polshorloge. Hij loopt naar de bar en zet de radio aan, BRT2. Dan kijkt hij weer rond. Hij zoekt een plaatsje om de cassette recorder ongezien te kunnen opstellen. Besluit dit tenslotte te doen op de grote buffetkast naast de terrasdeur, tegen de achterwand. Hij stelt de cassette recorder op en ook een piepkleine micro. Dan sloft hij naar de eettafel, gaat zitten en zegt:)

ROBERT : Test micro, een, twee, drie, vier, vijf...

(Hij staat recht en sloft terug naar de recorder. Spoelt het bandje terug en beluistert de opname. Zeer duidelijk klinkt : 'Test micro, een, twee, drie, vier, vijf.' Hij knikt tevreden en verbergt de recorder en de micro achter een bloemstuk en een fotokader. Opnieuw vergelijkt hij de tijd van zijn polshorloge met deze van de staande klok. Deze laatste schijnt toch wat mis te lopen. Hij schuift de wijzers enkele millimeters vooruit. Hij loopt naar de tafel waarop een stapeltje post ligt en de krant. Verveeld neemt hij deze door. Dan hoort men op de radio het tijdsein van halfacht, ook de staande klok slaat het uur. Als gestoken door een bij springt Robert overeind en loopt naar de telefoon op de bar. Hij schakelt de radio uit. Uit zijn jaszak haalt hij een briefje met een telefoonnummer. Hij draait het nummer. Het duurt wat vooraleer hij verbinding krijgt. Hij spreekt met gedempte stem.)

ROBERT : Hallo!... Hallo! Met nummer 25.81.43?... Ja, ik ben het. Stipt halfacht had je toch gezegd... Je hebt het geld ontvangen? Een half miljoen, ja! Het saldo krijg je als de job gedaan is. Ik heb het hier ergens verstopt. Waar, vertel ik je vanavond wel... Prima! Moet je nu goed luisteren. Het adres: Huize Berkenhof, Vogelsancklaan 25, Mariaheide... Heb je dat? Goed! Het is een groot landhuis, geheel afgelegen. Dus weinig kans dat iemand je zal opmerken,

tenzij een toevallige wandelaar en die is te verwaarlozen. Er zal niemand thuis zijn. Het personeel heeft vrijaf en wij zijn natuurlijk weg. Ik heb de sleutel van de terrasdeur verborgen in een pot geraniums. Je kunt niet missen, zo is er maar één...Ik verwacht je daar tegen twee uur in de namiddag. Niet dat mijn vrouw er al zo vroeg zal zijn, maar met haar weet je nooit... Hoe je haar herkent? Ze is nog jong, dertig, slank, mooi, lang haar, zeer sportief, joggen en elke dag zwemmen... Ja, je moet het geheel inkleden als een roofmoord, een dief die op heterdaad betrapt wordt... Ja, ik zorg voor een bandje met de stem van mijn vrouw. Je zult er natuurlijk wel wat moeten aan monteren. Geen probleem...? Waarom? Doe nu niet idioot. Ik wil dat mijn vrouw zelf de politie verwittigt, zodat haar dood officieel vastgesteld wordt op een tijdstip dat ik nog goed en wel in Wenen zit. Er mag niet het minste vermoeden ontstaan. Neen, je moet de politie verwittigen van zodra ik gebeld heb... Ja, dan vertel ik je ook waar je het andere halve miljoen kunt vinden. Begrepen?... Geluk dan!

(Tijdens de laatste zinnen is LINDA, de meid, opgekomen met een dienblad met daarop het ontbijt voor twee personen: twee glazen appelsiensap, een pot koffie, twee kopjes, suiker, melk, boter, een stapeltje geroosterde boterhammen, vier gekookte eitjes en eierdoppen. Ze zet alles op tafel en komt meteen op Robert toe. Ze vleit zich tegen zijn rug en slaat haar armen om hem heen. Hij weert haar af met een verveeld gebaar, telefoneert ondertussen verder. Op het einde legt hij terug op, zucht, wrijft zich het zweet van het voorhoofd, keert zich om. Linda kruipt poeslief tegen hem op, kust hem op de wang.)

LINDA : Geregeld?

ROBERT *(knikkend)*: Ik hoop het. *(Wat afwezig beantwoordt hij haar kussen.)* We kunnen die kerel toch vertrouwen?

LINDA : Hij is niet aan zijn proefstuk.

ROBERT : Een huurdoder! Sjonge, vanwaar jij zo een man kent!

LINDA : Ik ken hem net zo min als jij. Sooi van de Balmoral gaf me zijn nummer, meer niet.

ROBERT : Dan zal die Sooi ook wel een percentje meepikken.

LINDA : Maakt ons dat wat uit? Eén miljoen en je vrouw wordt netjes opgeruimd...

ROBERT : Asjeblijft, Linda! Niet zo cru. Het blijft een mens...

LINDA : Een vrouw waarmee je enkel om het geld bent getrouwd. Jouw papierindustrie en haar kartonnagefabrieken, een monopolie...

ROBERT : En wie zegt dat jij niet evenzeer op mijn geld uit bent?

LINDA (*hem weer stevig vastpakkend, één hand achter zijn kamerjas stekend*): Jij weet wel beter. Het gebeurt dus vandaag?

ROBERT (*zuchtend*): Ja, vandaag.

LINDA : Als je vrouw tenminste dadelijk terug naar huis keert.

ROBERT : Waarom niet? Ze houdt niet van treinreizen, en alleen is ze in het buitenland volkomen hulpeloos. Wanneer ik haar dus in Keulen, waar we moeten overstappen, zagezegd kwijtraak zal ze als de bliksem terugkeren naar Mariaheide.

LINDA : En niet op eigen houtje doorreizen naar Wenen?

ROBERT : Beslist niet. Het is mij in het verleden al tweemaal overkomen. We gingen eens met de trein naar Parijs, verloren elkaar door de drukte in Brussel Centraal echter uit het oog, en wie zat een uurtje later terug thuis? Rosa! En toen we...

LINDA : Stop maar! Hopelijk reageert ze vandaag ook zo.

ROBERT : Daarvan ben ik overtuigd. (*Dan weert hij Linda bruusk af, ze wordt wat té intiem met haar geknuffel.*) Asjeblijft! Seffens komt Roza binnen...

LINDA : Die ligt in het zwembad. (*Ze probeert hem opnieuw te knuffelen. Robert weert haar opnieuw af, heftiger nu.*)

ROBERT : Kun jij nu eens nooit aan iets anders denken dan aan sex?

LINDA (*gemaakt kwaad*): Al goed, al goed! (*Ze laat hem los, loopt terug naar de tafel om het ontbijt goed te schikken.*) En hoe moet het daarna verder?

ROBERT : De zaken op hun beloop laten. Jij krijgt vrijaf tot overmorgen. Ging je niet naar je moeder?

LINDA : Ja!

ROBERT : Dus daarna kom je gewoon terug naar hier, naar je werk. Je weet van niets.

LINDA : Maar met ons? Hoe moet dat dan?

ROBERT : Met ons? Je blijft gewoon in dienst, als meid. En later, over enkele maanden, worden we zagezegd verliefd op elkaar...

LINDA : Zal niemand het verdacht vinden?

ROBERT : Dat de heer des huizes verliefd wordt op zijn werkmeisje? (*lacht*) Dat is al meer gebeurd.

LINDA : Neen, ik bedoel... Zal de politie de moord dan niet verdacht gaan vinden?

ROBERT : Misschien. Maar wat kunnen ze mij verwijten? Als het gebeurt zit ik in Wenen, tweeduizend kilometer verder! Ik heb een uitstekend alibi.

(Op dat ogenblik rinkelt de telefoon. Robert neemt op. Het is zijn zoon KEVIN die aan de lijn is. Linda gaat ondertussen af na een laatste kushandje naar Robert.)

ROBERT : Hallo, met Huize Berkenhof!... Ho, Kevin! Al zo vroeg uit de veren?... Ha, je hebt dadelijk cursus.... Je hebt geld nodig?... Niet nodig? Dat is ook de eerste keer! Je wou toch een nieuwe computer kopen, met zo... ja, hoe heet dat, dat tekenprogramma? Auto C.A.D.? Wat kostte dat spul weer? Ongeveer één miljoen?... Whaaam! A propos, van geld gesproken. Ik heb 20 aandelen van Papeterie de Belgique verkocht. Kun je even langs de bank lopen en de verkoopbewijzen ophalen?... Fijn! Je belt alleen maar om ons goede reis te wensen? Dank je. Morgenavond zijn we al terug... Ja, tot zaterdag dan.

(Robert legt terug op. Tijdens de laatste zinnen is van buiten ROSA binnengekomen. Ze is gekleed in badpak. Terwijl ze binnenkomt trekt ze daarover een kamerjas aan, maar pas nadat het publiek duidelijk het badpak heeft opgemerkt.)

ROSA : Dat sprokkelhout achteraan in de tuin mag ook wel eens opgeruimd worden. Het lijkt wel een echte brandstapel.

ROBERT : Ik zal het de tuinman volgende week zeggen.

ROSA : Was dat je zoon?

ROBERT : Inderdaad. Hij wenst ons een goede reis.

ROSA *(wat schamper)*: Goede reis? We gaan nauwelijks twee dagen weg! Moest hij geen geld hebben?

ROBERT : Neen!

ROSA : Nou, hij heeft er anders al genoeg doorgedraaid. Een sportwagen, een luxe flat in Antwerpen, zijn zogenaamde studiereisjes...

ROBERT : Een toekomstig architect moet een stukje van de wereld zien.

ROSA : Met elke week een ander vriendinnetje?

ROBERT : Kevin is vierentwintig.

(Beiden gaan aan tafel zitten, tegenover elkaar. Robert links, Rosa rechts. Ze beginnen met hun ontbijt. Robert is eerst echter tot bij de buffetkast gegaan om de recorder aan te zetten. Hij kan dat ongemerkt doen.)

ROSA (*rillend*): Brrr, het was maar frisjes vandaag.

ROBERT : Niemand verplicht je ook om bij zo een herfstig weer in een openluchtwembad te duiken. Hoe warm was het water?

ROSA : Zestien graden.

ROBERT : Ha, straks of morgen loop je nog een longontsteking op.

ROSA : Goed voor jou, dan ben je van me af!

ROBERT : Rosa!

ROSA : Och, denk toch niet dat ik niet op de hoogte ben. We slapen al jaren in aparte kamers. Je moet toch ergens aan je trekken komen. Je bent een man.

ROBERT : En jij een vrouw. Met wie speel jij geregeld de stoeipoes?

ROSA (*geheimzinnig lachend*): Dat zal ik niet aan jouw neus komen hangen.

ROBERT : Zou een scheiding niet logischer zijn?

ROSA (*zeemzoet*): Spijtig genoeg gaat dat niet. De samenwerking tussen jouw fabrieken en de mijne verbreken zou ons beiden een fortuin kosten. A propos, is het wel nodig dat ik vandaag mee moet naar Wenen?

ROBERT : Beslist! Je moet de akte van overname van de 'Papierwerke Brüner' mee ondertekenen. Dan kunnen we daar meteen aan de slag.

ROSA : En anders?

ROBERT : Moet alles van Oostenrijk naar een notaris hier gestuurd worden en verliezen we weken tijd. Dat kunnen we ons niet veroorloven. Trouwens, als je niet meegaat zit je hier volkomen alleen. Er komt geen werkvrouw, geen tuinman, en ook Linda heb ik twee dagen vrijaf gegeven. Zou je dat niet beangstigend vinden?

ROSA : Om hier zo alleen te zitten? Waarom wel?

ROBERT : Je zou het slachtoffer van een roofoverval kunnen worden.

ROSA : Een roofoverval?

ROBERT : Ja, wat zou je in dat geval doen? Je zit hier eenzaam, stil. Dan hoor je plots ergens glas rinkelen, een dief sluipt naar binnen...

ROSA : Ik hoor glas rinkelen? Een dief sluipt naar binnen? Nou, ik zou meteen de politie opbellen. (*Dan overacterend spelend*;) Hallo politie, komt u snel, ik wordt overvallen. Whaaa! Ja een gil erbij zou die mannen nog sneller naar hier doen stormen. Na hooguit vijf minuten zouden ze er al zijn. (*geruststellend glimlachend*;) Neen, angst om alleen te blijven heb ik niet. Maar maak je maar geen zorgen. Ik ga wel mee naar Wenen.

ROBERT : Dat is je ook geraden.

(Het gesprek stukt even. Beiden eten. Rosa begint in de krant te lezen.)

ROBERT : Mijn broer komt seffens met de contracten. Die moeten mee naar Wenen.

ROSA : Weet ik.

ROBERT : Ik hoop dat ie ermee klaar gekomen is.

ROSA : Waarom niet? Je kent hem toch. Hij werkt als een paard.

ROBERT : Ik betaal hem er ook voor.

ROSA : Een hongerloon, ja, terwijl mijnheer de dikke winsten opstrijkt.

ROBERT : Niets belet hem om ook zelf in zaken te gaan. Maar ja, hij is wel mijn tweelingbroeder, maar hierin verschillen we merkkelijk. Hij heeft geen handelsflair.

(Linda komt op met nieuwe geroosterde broodjes.)

LINDA : Asjeblijft! Is dat voldoende of verlangt u meer?

ROBERT : Voor mij volstaat het. Ik heb niet zo een trek.

ROSA : Zo denk ik er ook over. Heb je onze valiezen al ingepakt?

LINDA : Ja, mevrouw.

ROSA : Trek dan de bedden af. Dan kunnen ze enkele dagen luchten. Wanneer vertrek je naar je moeder?

LINDA : Na uw vertrek, van zodra ik alles heb opgeruimd.

ROSA : Fijn! Je mag uit de kelder een fles champagne voor haar meenemen. En doe ze de groetjes van mij.

LINDA : Dank u, mevrouw. *(Ze gaat af na een veelbetekende blik voor Robert.)*

(Stilzwijgend eten Robert en Rosa verder. Na wat tijd stopt Robert.)

ROBERT : Het smaakt me niet. *(Hij staat recht)* Ik ga me kleden. Trek het niet te lang. Over een uurtje gaat onze trein.

ROSA : Dat weet ik wel.

(Robert gaat rechts af. Enkele ogenblikken eet Rosa nog verder, dan heft ze luisterend het hoofd. Daarna staat ze recht en gaat behoedzaam naar de terrasdeur. Ze luistert nog even en verstopt dan snel een sleutel in de pot

geraniums, dezelfde pot waarin Robert al een sleutel stopte. Daarna komt ze terug naar binnen en loopt naar de telefoon, nog steeds luisterend. Dan draait ze een nummer. Het duurt wat voor ze verbinding krijgt.)

ROSA : Frau Elke Kästner bitte?... Hoi, Elke! Ik heb je toch niet uit bed gehaald?... Met wie je belt? Raad eens!... Neen, mis... Mis! Met Rosa Bussels uit België. Hoe maak je het?... Fijn! Met mij is alles prima... Ja, daarvoor bel ik juist. Ik ben deze namiddag in Keulen. Mijn man moet naar Wenen. Kan ik enkele dagen bij jou komen logeren?... Ho, dat zou reuze zijn.... Neen, je moet me niet komen afhalen. Ik ken het juiste uur van aankomst niet. Ik neem wel een taxi... Ja, tot strakjes dan. Daaag!

(Ze legt terug op, denkt een ogenblik na, draait dan een nieuw nummer.)

ROSA : Hallo! Met nummer 25.81.43?... Met Rosa hier. Wie Rosa, wat Rosa? Gewoon Rosa, dat volstaat. Van jou weet ik toch ook niet meer dan een telefoonnummer!... Van wie ik dat kreeg? Dat heb ik je toch al gezegd. Van de baas van de Balmoral... Maar nu ter zake, heb je het geld ontvangen?...Goed! De job is voor morgenavond. Waar? Dat spreken we morgen af. Bel me stipt tien uur in de voormiddag op nummer 00.49.221.546721. Dat is een nummer in Keulen... De rest van het geld? Ik vertel je morgen wel waar je dat andere half miljoentje vindt. In orde?

(Rosa legt terug op, wrijft vergenoegd in de handen, loopt terug naar de tafel en eet verder. Na enkele seconden komt ALFONS NIVELLE binnen via de terrasdeur, de tweelingbroer van Robert. Hij heeft een attachékoffertje bij.)

ALFONS : Goedemorgen!

ROSA : Alfons! Je deed me schrikken.

ALFONS *(behoedzaam rondkijkend)*: Waar is mijn broer?

ROSA : Boven. Hij maakt zich klaar.

ALFONS : Goed zo! *(Hij komt tot bij de tafel, kust Rosa op de wang, waarop zij reageert met een korte maar hartstochtelijke omhelzing.)*

ROSA : O lieveling, ik zal je missen!

ALFONS : Zeg, twee dagen. Dat is de eeuwigheid nog niet.

ROSA (*hartstochtelijk*): Wel voor mij.

ALFONS : Heb je alles kunnen regelen?

ROSA (*knikkend*): De huurdoeder belt morgen om tien uur naar Duitsland voor de laatste instructies.

ALFONS : En die blijven onveranderd?

ROSA : Natuurlijk! Ik doe hem tegen de avond naar Huize Berkenhof komen. Ik heb een sleutel verstoppt in de pot geraniums op het terras. Die vindt ie altijd. En dan moet ie maar gewoon mijn man opwachten, hem neerknallen en daarna het geheel inkleden als een roofmoord, de betrapte dief die de heer deze huizes neerlegt.

ALFONS : Je bent een harde, zoals jij de zaken uitlegt...

ROSA : Hard? Ik ben nooit verliefd geweest op je broer. Ons huwelijk was een mariage de raison. En nu Robert in onze weg staat...

ALFONS : Schakel je hem koudweg uit. Doet je dat niets? Heb je dan totaal geen gevoelens?

ROSA : Ho zeg, maak het asjeblieft niet ingewikkeld! Of wil je de rest van je leven voor Robert blijven wroeten? (*Plots poeslief, terwijl ze hem weer omhelst:*) Roberts dood werpt niet alleen een fortuin in onze schoot, maar vooral een toekomst vol liefde, mooie reizen, plezier maken, kortom: genieten van het leven.

ALFONS (*zuchtend*): Ik weet het, ik weet het, maar het blijft toch altijd mijn broer. (*En na een poosje:*) Maar wat als hij vroeger weerkeert?

ROSA : Vroeger?

ALFONS : Bijvoorbeeld in de namiddag al, nadat je hem in Keulen hebt kwijt gespeeld.

ROSA : Ho neen! Hij zal beslist doorreizen naar Wenen. De afspraak is té belangrijk, dat weet je zelf ook.

ALFONS : Maar zal hij zich geen zorgen maken om jou?

ROSA (*schel lachend*): Hij om mij bezorgd zijn? Niets van! Hij zal meteen denken dat ik teruggekeerd ben naar huis. Dat heb ik nog al eens gedaan wanneer we elkaar tijdens een reis verloren.

ALFONS : Maar je keert niet weer?

ROSA : Ik ga naar een oude vriendin in Keulen, en blijf daar enkele dagen logeren. Dat geeft me een perfect alibi.

(Alfons gaat aan tafel zitten en opent zijn attaché-koffertje. Hij haalt er een bundel mappen uit.)

ALFONS : De contracten voor Wenen, opgesteld in het Nederlands maar met een beëdigde Duitse vertaling. Hier de balansen en de verslagen van de bedrijfsrevisoren. Alles klopt als een bus.

ROSA *(de mappen even inkijkend)*: Wat doet het dossier van de Papeterie de Belgique ertussen?

ALFONS *(aarzelend)*: Roberts computerschijven zouden moeten aangepast worden...

ROSA : Het is met dit dossier dat je geknoeid hebt?

ALFONS : Ik heb maar drie miljoen verduisterd. Ja, zie je, je bent een veeleisende vrouw...

ROSA : Ik zeg toch niets.

ALFONS : De schijven op kantoor zijn allemaal bijgewerkt, daar zal men nooit een spoor vinden. Maar...

ROSA : Robert heeft hier een dubbel van alle schijven, bij wijze van controle én veiligheid tegen verlies of diefstal.

ALFONS : En die moeten nog aangepast worden, of vroeg of laat komt de fraude aan het licht.

ROSA *(lachend)*: Zotteke! Morgenavond is mijn man dood en erf ik alles. Ik zal nooit een onderzoek laten uitvoeren.

ALFONS : Rosa, je begrijpt het niet. Er zal moord in het spel zijn, en dan is het niet uitgesloten dat de politie Roberts schijven toch zal controleren. Bij een gewelddadige dood snuffelen die kerels overal.

ROSA *(begrijpend knikkend)*: Je wil zijn schijven dus mee hebben om ze tijdens onze afwezigheid bij je thuis bij te werken?

ALFONS : Heuheu! Op een nachtje ben ik ermee klaar. Ik kan ze morgenvroeg terugbrengen.

ROSA *(rechtstaand, even tot bij de deur lopen, luisterend)*: Hij zit nog boven. Snel!

(Rosa loopt naar de buffetkast, opent deze. Hierin bevindt zich een kleine brandkast. Daar haalt ze na wat zoeken enkele computerschijfjes uit en overhandigt deze aan Alfons.)

ROSA : Deze bevatten de gegevens van de Papeterie de Belgique. Maar zorg dat ze morgenvoormiddag terug zijn. XL125 is de code van de brandkast. En de sleutel van de terrasdeur vindt je in de pot met geraniums.

ALFONS : Ik zorg er voor! *(Hij neemt de diskettes aan en stopt ze in zijn attaché-koffertje. Schrijft het codenummer op.)* XL125 zei je? Goed, ik ga nu maar. Succes!

(Ze omhelzen elkaar nog even vluchtig, daarna gaat Alfons via de terrasdeur weer af. Rosa gaat terug aan tafel zitten en beëindigt haar ontbijt. Na een minuutje roept ze Linda.)

ROSA : Linda!

LINDA *(vanuit de keuken, later komt ze op)*: Jawel, mevrouw!

ROSA : Je kunt afruimen.

LINDA : Goed, mevrouw.

ROSA *(plots kwaad)*: En noem me niet zo onderdanig mevrouw. Ik weet verdomd maar al te best dat je me achter mijn rug uitlacht.

LINDA : Maar mevrouw...!

ROSA : En dat je achter mijn man aanzit! Of denk je soms dat ik die steelse blikken tussen jullie twee nog nooit heb opgemerkt?

LINDA : Maar mevrouw, hoe komt u er bij...?

ROSA : Ik kom nog bij veel meer! Of denk je soms dat ik 's nachts niet hoor hoe mijn man heimelijk wegsliuip naar jouw portierswoning voor een gezellig uurtje vrijen?

LINDA : Mevrouw, u gaat te ver!

ROSA : Te ver? Het zal niet lang meer duren!

LINDA : Daarvan ben ik ook overtuigd, mevrouw.

(Nukkig begint Linda af te ruimen, Rosa geen blik gunnend. Op het einde komt Robert terug binnen, gekleed in een goed zittend modern pak. Hij bekijkt verwonderd beide vrouwen.)

ROBERT : Wat is hier gaande?

LINDA *(uit de hoogte)*: Vraagt u dat mevrouw maar.

ROBERT : Wat scheelt er Rosa?

ROSA : Niets.

LINDA (*terwijl ze afgaat met een gedeelte van het ontbijt*): Peuh, niets!

ROBERT

(terwijl hij zuchtend in een zetel wil gaan zitten): Vrouwen! (Dan krijgt hij de mappen in het oog.) Zo, Alfons heeft de contracten gebracht. Ook niets te vroeg. (Hij neemt ze op, doorbladert ze en gaat in een zetel zitten.) Powerfin... Prominvest... Staelens Papier, Kartonnage Brel... Pappeterie de Belgique. Hei, dat dossier moet toch niet mee naar Wenen? Dat valt buiten de overeenkomst.

ROSA : Ja? Nou, Alfons zal zich vergist hebben.

ROBERT : Is ie al weg?

ROSA : Inderdaad. Had je hem nog nodig?

ROBERT : Nodig? Als ie één seconde had gewacht had hij ons naar het station kunnen rijden. Nu moet ik nog om een taxi bellen.

ROSA : Profiteer je al niet genoeg van je broer?

ROBERT : Profiteren, profiteren! *(Hij doet de dossiers terug dicht, en stapelt ze mooi op een hoopje. Dan tot Rosa:)* Zou je je niet gaan kleden. Er rest ons niet zoveel tijd meer.

ROSA (*nors*): Ik kom er wel.

(Rosa verlaat de kamer. Robert wacht nog even, dan heft hij luisterend het hoofd op; staat langzaam recht en loopt dan naar de buffetkast. Daar schakelt hij de cassetterecorder uit, spoelt even terug en luistert of er iets op het bandje staat. Gedurende enkele seconden hoort men de laatste zinnen van Robert en Rosa. Robert knikt instemmend. Dan haalt hij de cassette eruit, kijkt even besluiteloos rond, neemt dan een pen uit zijn binnenzak, merkt de cassette met een kruisje en legt ze in de bovenste rechterlade van de buffetkast. Ook de recorder belandt daar. Dan wil hij terug gaan zitten, bedenkt zich plots, en loopt naar de telefoon. Hij draait een nummer. Na een tijdje van wachten:)

ROBERT : 25.81.43?... Ja, het ben ik nog even weer. Maar ik had je vergeten te zeggen waar je de cassette met de stem van mijn vrouw kon vinden.... Ja, de opname is perfect gelukt. Als je er de juiste zinnnetjes uit selecteert bekom je een volmaakte oproep voor de politie. Het zal wel wat werk vergen, maar ja, je hebt

de hele namiddag nog.... Waar je de cassette kunt vinden? Ach ja! In de rechterlade van de buffetkast. Ik heb ze met een kruisje gemerkt.... Maar je wacht op mijn telefoontje vooraleer de politie in te schakelen. Ik kan me geen fout veroorloven...(tot de hoorn:) Al ingelegd. Die kerel is wel erg kort van stof. Of zou ie angst hebben dat er luistervinken op de lijn zitten?

(Robert drukt af, aarzelt een ogenblik, vormt dan een nieuw nummer.)

ROBERT : Taxi Jos? Kunt u me aanstonds komen ophalen voor een ritje naar het station?... Prima! Het adres: Huize Berkenhof, Vogelsancklaan 25... Over vijf minuten? Uitstekend!

(Robert legt weer op. Dan komt Linda terug binnen om de rest van het ontbijt op te ruimen.)

ROBERT : Wat scheelde jullie net? Allebei zo spinnijdig...

LINDA: Je vrouw vloog plots tegen me uit. Ze weet het van ons...

ROBERT *(verbaasd lachend)*: Van onze relatie? Dat weet ze al een eeuwigheid.

LINDA: Waarom maakt ze er dan juist nu een scène om? Vijf minuten geleden gaf ze me nog poeslief een fles champagne voor mijn moeder!

ROBERT : De reis naar Wenen zal haar krekkelig gemaakt hebben.

LINDA *(zuchtend)*: Ik hoop maar dat het goed afloopt, voor ons bedoel ik.

ROBERT : Linda, wees toch niet zo pessimistisch. Dat het me te Keulen niet lukt Rosa kwijt te spelen, dat is het enige dat kan tegenslaan. Of dat ze me toch achterna reist naar Wenen.

LINDA : Maar dan vangt die huurdoeder hier bot.

ROBERT : Bah, dan regelen we iets voor volgende week. Ik ben toch geregeld dagen van huis. De moordenaar heeft dus meer dan één gelegenheid tot inbreken.

LINDA: Ik had het anders allemaal graag zo vlug mogelijk uit de voeten.

ROBERT : En ik niet soms? *(Hij loopt naar Linda toe, omhelst haar vluchtig.)* Pieker er maar niet over. Ga jij maar rustig enkele dagen naar je moeder, en bij je terugkomst is alles voorbij.

LINDA : Hopelijk!

(Linda gaat af. Robert neemt uit de kast een attachékoffertje en stopt er de mappen van Alfons in. Dan komt Rosa terug op, gekleed en klaar voor het vertrek.)

ROSA : Ben je er? Mijn koffers staan al in de hal.

ROBERT : Heuheu! Ik heb een taxi gebeld. Hij kan elk ogenblik... *(Op dat ogenblik claxonneert buiten een auto.)* Daar is hij al. Kom, we gaan.

(Beiden gaan af. Men hoort hen naar buiten gaan, hen praten met de taxichauffeur, portieren wordt dichtgeslagen, dan vertrekt de auto. Wanneer het geluid is uitgestorven komt Linda op.)

LINDA: Oef, die zijn eindelijk de deur uit! *(Ze loopt naar de telefoon, draait een nummer.)* 25.81.43?... Linda hier. Theo schat, de kust is veilig. Kom je snel?... Fijn!

(Linda legt terug op. Ze straalt. Uit de bar neemt ze een fles whisky en schenkt zich een glas in. Ze zet de radio aan. Dansend van geluk loopt ze naar de zetels, laat zich erin vallen. Wil drinken.)

LINDA: Gezondheid! Op de toekomstige mevrouw Nivelles!

D O E K